

עבדים, שיהיו ברשותו בתורת "עבדי מלוג" [כמו שמפרש לה ואזיל].

ועבדים שיהיו ברשותו בתורת "עבדי צאן ברזל" [כמו שמפרש לה ואזיל].

הרי עבדי מלוג, שהם של האשה, לא יאכלו בתרומה, הואיל ובאיסור היא נישאת, ובגמרא מפרש טעמא.

עבדי צאן ברזל — הרי אלו יאכלו בתרומה מכח הבעל שהוא כהן [ובהמשך המשנה יתבאר מה הם עבדי צאן ברזל, ומאיזה טעם מאכיל אותם הבעל בתרומה].

ואלו הן עבדי מלוג: אם מתו — מתו לה [היא זו המפסדת מן המיתה], ואם הותירו — הותירו לה [היא זו שמרוויחה מהשבחת העבדים].

והיינו, שאין לבעל באותם עבדים אלא זכות אכילת פירות [השתמשות בעבדים וזכות בולדות] בלבד, ואילו גוף העבדים — של האשה הם. ואין הבעל מקבל אחריות על גוף העבדים, אלא אם מתו העבדים, האשה מפסידה והבעל אינו חייב לשלם לה את תמורתם. וכן אם הושבחו העבדים, היא זו שנהנית מכך, ולא הוא.

וכיון ששלה הן העבדים, והיא עצמה אינה יכולה להאכילם בתרומה, כיון שהיא נפסלה, הרי אף על פי שהבעל הכהן הוא זה שחייב במזונותן, בכל זאת הרי אלו העבדים לא יאכלו בתרומה, לפי שאין חיוב המזונות של העבדים המוטל על הכהן מתיר אותם באכילת תרומה.

ואולם בדעת רש"י הוכיחו האחרונים, שאין בשם "זונה" בעצמותו כדי לפוסלה מתרומה.

ועוד אמרה תורה "ובת כהן כי תהיה לאיש זר, היא בתרומת הקדשים לא תאכל", ללמד שכל אשה שנבעלה לאדם שהוא זר ופסול לה, הרי היא אסורה מלאכול בתרומה. ופרטי דין זה מתבארים בפרק שלפנינו.

ועוד אמרה תורה: "ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה [מבעלה, וכשנישאה לו נפסלה מלאכול בתרומת בית אביה], ושבה אל בית אביה כנעוריה, מלחם אביה תאכל".

ודרשו חכמים ממקרא זה, שאין האשה אוכלת בתרומה אלא אם כן נבעלה למי שיש לו בה קדושין וגירושין. אבל אם נבעלה האשה למי שאין קידושין תופסין לו בה, שוב אינה אוכלת בתרומה. ופרטי דין זה מתבארים בפרק שלפנינו.

בת כהן שיש לה בן מישראל, הרי היא נפסלת מלאכול בתרומה.

שנאמר "ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה, ושבה אל בית אביה כנעוריה". לימד הכתוב שאם יש לה זרע שאינו כהן היא אינה אוכלת בתרומה. וגם פרטי דין זה מתבארים בפרק שלפנינו.

מתניתין:

אלמנה שנישאה באיסור לכהן גדול, וכן גרושה וחלוצה שנישאו באיסור לכהן הדיוט, והבניסה לו, הביאה האשה עמה לבית בעלה כשנישאת —